

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku (...) Przedsiębiorstwa Przewozowo-Uslugowego sp. z o.o. w K. przy uczestnictwie (...) Przedsiębiorstwa Transportowo - Sprzętowego w K. oraz Skarbu Państwa - Wojewody X.

o zmianę wpisu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 września 2008 r., skargi kasacyjnej uczestników od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 kwietnia 2007 r., sygn. akt XII Ga 100/07,

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 31 stycznia 2006 r. (...) Przedsiębiorstwo Przewozowo-Uslugowe spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. (dalej oznaczane jako PPU) wystąpiło o wykreślenie z Krajowego Rejestru Sądowego Przedsiębiorstwa Państwowego - (...) Przedsiębiorstwa Transportowo - Sprzętowego w K. (dalej oznaczanego PTS), w wyniku przekształcenia którego wnioskująca Spółka powstała w 1992 r.

PTS oraz uczestniczący w postępowaniu rejestrowym Skarb Państwa – Wojewoda X. wnieśli o oddalenie wniosku.

W dniu 4 sierpnia 2006 r. referendarz wydał postanowienie o wykreśleniu PTS z Krajowego Rejestru Sądowego, wskazując jako podstawę art. 10 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r., Nr 171, poz. 1397). Postanowienie to zaskarżył PTS, lecz Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 7 listopada 2006 r. utrzymał je w mocy, podobnie jak dokonany na jego podstawie wpis. Apelacje PTS oraz Skarbu Państwa – Wojewody X. od orzeczenia Sądu Rejonowego - Sąd Okręgowy w K. oddalił postanowieniem z 27 kwietnia 2007 r.

Podstawą powyższych rozstrzygnięć były następujące ustalenia dokonane na podstawie wniosku i załączonych do niego dokumentów:

Przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo Przewozowo - Sprzętowe w 1982 r. wpisane zostało do rejestru przedsiębiorstw państwowych.

W dniu 24 maja 1991 r. Wojewoda X. decyzją komunalizacyjną, wydaną z powołaniem jako podstawy prawnej art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 ze zm.), przekazał mienie tego przedsiębiorstwa i funkcję jego organu założycielskiego Gminie Miasta K. Gmina aktem notarialnym z 24 kwietnia 1992 r. przekształciła przejęte przedsiębiorstwo (komunalne), noszące już nazwę (...) Przedsiębiorstwo Transportowo-Sprzętowe, w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo Przewozowo-Uslugowe Sp. z o.o. w K.. Przekształcenie nastąpiło w trybie przepisów ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 51, poz. 298 z późn. zm.). Nowopowstała spółka została niezwłocznie (1 czerwca 1992 r.) wpisana do rejestru handlowego, a następnie przerejestrowana do Krajowego Rejestru Sądowego.

Jednocześnie z wpisem spółki do rejestru handlowego nie dokonano jednak wykreślenia dotychczasowego przedsiębiorstwa z rejestru przedsiębiorstw państwowych, mimo że taki obowiązek wynikał z art. 12 ust. 2 wyżej powołanej ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych. W dniu 12 sierpnia 2005 r. przedsiębiorstwo to zostało przerejestrowane do KRS i dokonano wpisu osoby uprawnionej do jego reprezentowania.

Aktywność PTS była konsekwencją stwierdzenia w dniu 10 grudnia 1997 r. przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji nieważności decyzji Wojewody X. z 24 maja 1991 r. Podjęte przez PPU próby podważenia decyzji z 10 grudnia 1997 r. - oparte na twierdzeniu o nieodwracalnych skutkach wadliwej decyzji komunalizacyjnej, uzasadniających jedynie stwierdzenie jej niezgodności z prawem, a nie nieważności -

nie powiodły się i zakończyły ostatecznie wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oddalającym skargę PPU.

Rozważania sądów orzekających w niniejszej sprawie skupiały się na kilku zagadnieniach. Dotyczyły wpływu nieważności decyzji komunalizacyjnej Wojewody X. na ustawowy obowiązek wykreślenia z rejestru przez sąd rejestrowy, działający z urzędu, przekształconego przedsiębiorstwa. Sądy wskazały, że powinność taka wynikała najpierw z art. 12 ust. 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, a następnie z art. 10 ust. 2 uchylającej ją ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji. Sąd rejestrowy uznał, że jego kompetencje przekracza ocena, czy stwierdzenie nieważności decyzji komunalizacyjnej pociąga za sobą nieważność czynności cywilno-prawnej przekształcenia przedsiębiorstwa w spółkę. Przyjął jednak, że uzasadnione jest wykreślenie przekształconego przedsiębiorstwa z KRS, gdyż w ten sposób doprowadzi się do zgodności zapisów w rejestrze z rzeczywistym stanem rzeczy. Oceniał także, że PPU ma legitymację do wystąpienia o wykreślenie przedsiębiorstwa, ponieważ w wyniku przekształcenia stała się jego sukcesorem uniwersalnym.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów apelacji dotyczących braku legitymacji wnioskodawcy. Wskazał, że wykreślenie przedsiębiorstwa winno nastąpić z urzędu, lub stanowić konsekwencję dorozumianego żądania wynikającego ze złożenia wniosku o wpis spółki. Wniosek, który zapoczątkował postępowanie, Sąd II instancji potraktował jako uzasadnione interesem spółki ponowienie owego wcześniejszego żądania, bądź jako impuls do wszczęcia postępowania z urzędu. Za podstawę wykreślenia PTS Sąd Okręgowy uznał art. 12 ust. 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych. Podzielił także pogląd Sądu Rejonowego o braku bezpośredniego wpływu nieważności decyzji administracyjnej z 24 maja 1991 r. na byt aktu przekształcenia przedsiębiorstwa w spółkę, powołując na jego poparcie stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z 25 kwietnia 1964 r. (III CO 12/64, OSNC z 1964, nr 12 poz. 244) oraz w wyroku z dnia 30 kwietnia 1987 r. (III CZP 19/87, OSNC z 1988, nr 7-8, poz. 96). Zdaniem Sądu Okręgowego czynność prawna, która wywołała określony skutek, może być pozbawiona skuteczności, jednak musi to nastąpić we właściwym trybie postępowania, a wydane tam orzeczenie będzie wiążące dla sądu rejestrowego.

Skargę kasacyjną od powyższego postanowienia, ujętą w dwóch odrębnych pismach procesowych, wniosło (...) Przedsiębiorstwo Transportowo – Sprzętowe w K. i

oparło ją na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c., skonkretyzowanych w postaci zarzutów:

1) naruszenie art. 12 ust. 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych poprzez niewykonanie we właściwym czasie wynikającego z niego obowiązku, powodujące nieważność toczącego się obecnie postępowania na podstawie art. 379 pkt 1 i pkt 2 k.p.c.

2) art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 3 k.p.c. i art. 506 k.p.c. przez pominięcie, że Sąd Rejonowy ponownie wszczął i prowadził postępowanie o to samo roszczenie, między tymi samymi stronami w sprawie wcześniej wszczętej;

3) art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) przez nienależytą obsadę składu orzekającego, w którym zasiadał sędzia sądu rejonowego nie posiadający delegacji podpisanej przez Ministra Sprawiedliwości stosownie do wymogów powołanej ustawy,

4) art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez rozstrzygnięcie sprawy na podstawie stanu rzeczy istniejącego w 1992 r., a nie w chwili zamknięcia rozprawy,

5) art. 328 § 2 k.p.c. przez nienależyte wyjaśnienie podstawy prawnej postanowienia;

6) art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jedn. Dz.U. z 2001 r., Nr 17, poz. 209 ze zm.) poprzez jego pominięcie i nie rozważenie, czy wpis spółki (...) Przedsiębiorstwo Przewozowo - Usługowe sp. z o.o. jest dopuszczalny.

7) art. 67 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji poprzez jego niezastosowanie, prowadzące do zastosowanie art. 10 ust. 2 tej ustawy zamiast właściwych przepisów ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych;

8) art. 23 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym poprzez jego błędną wykładnię odmawiającą potraktowania decyzji stwierdzającej nieważność decyzji komunalizacyjnej jako uzasadniającej wątpliwości co do zasadności wykreślenia uczestnika;

9) art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie i pominięcie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wydanego w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji z 10 grudnia 1997 r.;

10) art. 694³ § 1 k.p.c. poprzez jego błędną interpretację, wyrażającą się w uznaniu PPU za podmiot uprawniony do złożenia wniosku o wykreślenie PTS, mimo że nie jest podmiotem którego ten wpis dotyczy.

We wnioskach skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego postanowienia, zniesienia postępowania w części dotkniętej nieważnością i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K., z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje.

Skargę kasacyjną wniósł także drugi uczestnik – Skarb Państwa – Wojewoda Małopolski, jednak Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia jego skargi do rozpoznania.

PPU wniosło o oddalenie skargi i stosowne rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione przez skarżącego w ramach obydwu podstaw kasacyjnych z różnych stron atakują dwa zagadnienia: kwestię procesowej dopuszczalności prowadzenia postępowania o wykreślenie PTS oraz - przyjęty przez sądy obydwu instancji za podstawę rozstrzygnięcia - pogląd odmawiający faktowi stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody X., mocą której przekazał on Gminie Miasta K. mienie (...) Przedsiębiorstwa Transportowo-Sprzętowego w K. oraz uprawnienia organu założycielskiego tego przedsiębiorstwa, bezpośredniego wpływu na skuteczność aktu przekształcenia go przez zarząd Gminy Miasta K. w trybie przepisów art. 45 ust. 1 i 2 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Skarżący kwestionuje też proceduralną prawidłowość sporządzonego przez Sąd Okręgowy uzasadnienia, jednak ten zarzut należy odrzucić już na wstępie. Mimo pewnych niejednoznaczności argumentacji Sądu Okręgowego, uzasadnienie pozwala na odtworzenie przesłanek faktycznych i prawnych wniosków, które legły u podstaw rozstrzygnięcia i umożliwia jego kontrolę kasacyjną. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że zarzut ujęty został nieprawidłowo, bowiem z pominięciem odsyłających przepisów art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Postępowanie o wykreślenie PTS z Krajowego Rejestru Sądowego zainicjowane zostało złożeniem przez PPU wniosku o takiej treści. Sąd Okręgowy potraktował ten wniosek jako impuls do działania przez sąd rejestrowy z urzędu, ale jednocześnie zauważył, że stanowił on ponowienie dorozumianego żądania zawartego w złożonym w 1992 r. wniosku o wpis spółki do rejestru, nadał mu zatem także charakter zgodny z

wolą składającego. Wbrew wątpliwościom skarżącego Sąd Okręgowy nie popadł w sprzeczność w prezentowanym stanowisku.

Zarówno art. 12 ust. 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw, jak i art. 10 ust. 2 zastępującej ją ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przewidywały wykreślenie przekształconego przedsiębiorstwa z rejestru przedsiębiorstw z urzędu, odpowiednio - z chwilą dokonania wpisu spółki powstałej z jego przekształcenia (art. 12 ust. 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych) lub w pierwszym dniu miesiąca następującego po wpisaniu spółki do rejestru (art. 10 ust. 2 ustawy o prywatyzacji i komercjalizacji). Skarżący ma przy tym rację, że przepis przejściowy art. 67 ustawy o prywatyzacji i komercjalizacji uzasadniał oparcie rozważań prawnych na treści art. 12 ust. 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw. Artykuł 67 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji nakazuje oceniać skutki prawne czynności dokonanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy według przepisów dotychczasowych. Norma zawarta w art. 12 ust. 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, nakazująca wykreślenie z urzędu przekształconego przedsiębiorstwa z chwilą dokonania wpisu spółki, w która zostało przekształcone, mimo pozorów wyłącznie procesowego charakteru, ma także charakter materialnoprawny, wyznacza bowiem kres prawnego istnienia przedsiębiorstwa i w ten sposób określa jeden ze skutków aktu przekształcenia przedsiębiorstwa w spółkę.

Sformułowany w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 67 ustawy o prywatyzacji i komercjalizacji o tyle nie jest jednak uzasadniony, że Sąd Okręgowy rozważył w uzasadnieniu przesłanki zastosowania obydwu ewentualnych podstaw prawnych wykreślenia przekształconego przedsiębiorstwa i – chociaż niezupełnie stanowczo – uznał za podstawę orzeczenia art. 12 ust. 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych.

Przewidziany w powyższym przepisie nakaz działania przez sąd z urzędu nie wykluczał jednak możliwości wystąpienia w wnioskiem o podjęcie takiego działania przez osobę uprawnioną. Taka możliwość jest powszechnie akceptowana przez komentatorów art. 506 k.p.c. Złożenie przez stronę wniosku w sprawie, którą sąd może wszcząć z urzędu nie ogranicza uprawnień sądu do jej rozstrzygnięcia, natomiast ogranicza skuteczność dyspozytywnych czynności wnioskodawcy (np. w zakresie skutków cofnięcia wniosku).

Sąd Okręgowy uznał, że PPU było uprawnione do złożenia takiego wniosku, jako następcą prawny przedsiębiorstwa, z którego się wykształciło. W szczególnej sytuacji

istnienia obydwu podmiotów - pierwotnego przedsiębiorstwa i spółki, w którą miało być przekształcone, i która miała być jego uniwersalnym sukcesorem, nie można odmówić spółce statusu podmiotu uprawnionego do jego zgłoszenia, skoro wykreślenie było bezpośrednio powiązane z jej wpisem do rejestru, moment wpisu wyznaczał zaś moment wejścia przez spółkę w całość praw i obowiązków przekształcanego przedsiębiorstwa (art. 8 ust. 1 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych). Nieuzasadnione jest zatem powoływanie się przez skarżącego na przeprowadzenie postępowania, mimo braku wniosku uprawnionego wnioskodawcy (art. 694³ k.p.c.).

Nie zachodzi też żadna ze wskazanych w skardze podstaw nieważności postępowania. PPU jest osobą prawną dysponującą zarówno zdolnością prawną jak i zdolnością do czynności prawnych, co wyklucza podstawę z art. 379 pkt 2 k.p.c. Nieważności postępowania, wywołanej przyczyną wskazaną w art. 379 pkt 1 k.p.c. nie powoduje także fakt podjęcia czynności przez sąd po upływie terminu wyznaczonego przez art. 12 ust. 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw, oczywiste jest bowiem, że postępowanie o wykreślenie podmiotu z rejestru niezależnie od tego, w jakim czasie zostanie podjęte, jest sprawą cywilną i należy do drogi sądowej. Nie zachodzi także sytuacja prowadzenia powtórnego postępowania w tej samej sprawie (art. 379 pkt 3 k.p.c.), gdyż ocena podstaw do wykreślenia uczestnika nie była dotychczas przedmiotem postępowania, sąd rejestrowy rozpatrywał jedynie wniosek o wpis nowych organów przedsiębiorstwa oraz skargę o wznowienie postępowania w tej sprawie.

Nieważność postępowania nie może także być wywodzona z faktu orzekania w sprawie przez nieuprawnionego sędziego. Kwestia prawidłowości delegacji udzielonej sędziemu delegowanemu do orzekania w sądzie wyższej instancji przez sekretarza bądź podsekretarza stanu na podstawie art. 37 ust. 1 lub 5 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 24, poz. 199 ze zm.) została bowiem przesądzona w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2007 r. (OSNC 2008/4/42) i ma moc zasady prawnej, wiążącej skład rozpoznający niniejszą sprawę.

Doszło natomiast do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 23 ust. 1 ustawy o KRS, który dotyczy zakresu badania przez sąd rejestrowy wniosku i dołączonych do niego dokumentów. Sąd orzekający, jak wynika z przebiegu postępowania, objął nim podstawowe w rozpatrywanej sprawie zdarzenie, jakim było stwierdzenie w trybie administracyjnym nieważności decyzji, uznawanej wcześniej za źródło uprawnień Gminy Miasta K. do decydowania o formie prawnej i mieniu PTS (tym samym nie

dopuszczył się naruszenia art. 316 w zw. z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.). Formułując pogląd o braku bezpośredniego wpływu nieważności tej decyzji na ważność aktu przekształcenia przedsiębiorstwa PTS w spółkę, Sąd ten odwołał się do poglądów wyrażanych w wypadku, kiedy po dokonaniu czynności cywilnoprawnej uchylona została decyzja administracyjna określająca treść przyszłej czynności. Takiej sytuacji dotyczyła uchwała z dnia 25 kwietnia 1964 r. (III CO 12/64), w której Sąd Najwyższy rozważał, jaki wpływ ma uchylenia ostatecznej decyzji administracyjnej, stanowiącej podstawę zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości, na ważność tej umowy. Sąd II instancji powołał się także na uchwałę podjętą w sprawie III CZP 19/87, która odnosiła się do wpływu na ważność umowy ustanowienia użytkowania wieczystego naruszenia przez Skarb Państwa powinności zwrotu gruntu, którego umowa dotyczyła, na rzecz poprzedniego właściciela albo jego następcy prawnego na podstawie art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. Nr 22, poz. 99). W obydwu wypadkach chodziło zatem o zdarzenia rodzajowo odmienne od występującego w niniejszej sprawie, których wpływ na czynność cywilnoprawną był pośredni i zewnętrzny w tym znaczeniu, że przygotowywał treść tej czynności (III CO 12/64) lub dotyczył obowiązków jednej ze stron czynności wobec osób trzecich (III CZP 19/87). Zwrócić przy tym należy uwagę, że w uchwale z dnia 25 kwietnia 1964 r., która traktowała o kwestiach bliższych przedmiotowi niniejszego postępowania, Sąd Najwyższy nie opowiedział się przeciwko możliwości jakiegokolwiek wpływu uchylenia decyzji leżącej u podstaw dokonania czynności cywilnoprawnej na byt tej czynności, lecz stwierdził jedynie, że skutkiem tym nie jest automatyczna nieważność czynności. Czynność ta jest bowiem samodzielna i od chwili jej dokonania ocenę jej ważności przeprowadzać należy wyłącznie według zasad prawa cywilnego. Nie jest zatem wykluczona możliwość podważenia tej czynności, lecz wymaga to rozpatrzenia, jakie znaczenie miała dla niej w konkretnym wypadku uchylona (uznana za nieważną) decyzja administracyjna. Ten aspekt sprawy dostrzegł także Sąd Okręgowy, lecz obowiązek rozpatrzenia skutków stwierdzenia nieważności decyzji z 24 maja 1991 r. ulokował poza postępowaniem rejestrowym, stwierdzając, że czynność prawna, która wywołała określone skutki może być pozbawiona skuteczności we właściwym trybie postępowania i dopiero prawomocne orzeczenie w tej kwestii staje się wiążące dla sądu orzekającego po myśli art. 365 k.p.c. Niewątpliwie postępowanie rejestrowe ma ograniczony charakter i nie służy rozstrzygnięciu sporów pomiędzy zarejestrowanymi podmiotami, jego zakres nie jest

jednak tak wąski, by całkowicie uniemożliwił sądowi rejestrowemu badanie zagadnień decydujących o prawnym bycie podmiotu. W literaturze wskazuje się, że wykładnia przepisów normujących przebieg postępowania rejestrowego musi uwzględniać wynikające z art. 17 ustawy o KRS domniemanie prawne prawdziwości wpisów, a przewidziany w art. 23 ust. 1 tej ustawy obowiązek badania treści dokumentów załączonych do wniosku obejmuje także ocenę ważności czynności prawnej objętej dokumentem stanowiącym podstawę wpisu. Do takiego wniosku prowadzi zestawienie art. 23 ust. 1 z art. 12 ust. 3 ustawy o KRS, który umożliwia wykreślenie z urzędu zamieszczonych w rejestrze danych niedopuszczalnych ze względu na obowiązujące przepisy prawa, do których to danych zaliczane są m. in. wpisy dokonane na podstawie nieważnych czynności prawnych. Ocena zasadności wniosku o wykreślenie uczestnika wymagała zatem rozważenia przez Sąd rejestrowy, czy w sytuacji, kiedy nieważna była decyzja przenosząca na Gminę Miasta K. uprawnienia do ingerowania w sprawy majątkowe i formę prawną PTS, za ważne i skuteczne w stosunku do skarżącego można uznać czynności podjęte w tej materii przez Gminę. Ten zakres merytorycznego badania zasadności wniosku mieści się bowiem w pojęciu badania dokumentów załączonych do wniosku, do których zaliczyć trzeba także akt przekształcenia, z którego wnioskodawca wywodzi podstawę wykreślenia uczestnika. Kontrola tego aktu obejmuje zaś również zagadnienie, czy wydany został przez podmiot obiektywnie zdolny do wprowadzenia mocą swojego oświadczenia zmian w tym akcie wskazanych.

Uchylając się od rozważenia tego problemu Sąd Okręgowy naruszył art. 23 ust. 1 ustawy o KRS, a w konsekwencji także art. 12 ust. 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw, który zastosował nie mając po temu dostatecznych podstaw.

Z tych przyczyn postanowienie Sądu Okręgowego należało uchylić w zaskarżonym przez uczestnika zakresie, a sprawę przekazać temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Pozostałe zarzuty zawarte w skardze nie miały podstaw, ani istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd orzekający nie naruszył art. 170 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, nie podważał bowiem wyroku tego sądu. Wyrok, na który powołuje się skarżący zapadł w postępowaniu w którym wnioskodawca usiłował zakwestionować decyzję stwierdzającą nieważność decyzji komunalizacyjnej. Sądy obydwu instancji respektowały go, traktowały bowiem decyzję z 1997 r. jako wiążącą.

Nie było także możliwe uchybienie art. 12 ust. 3 ustawy o KRS poprzez zaniechanie rozważenia podstaw do wykreślenia z rejestru wpisu wnioskodawcy. Niniejsze postępowanie nie dotyczyło bowiem tego wpisu.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁵ k.p.c. i art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 i art. 108 § 2 k.p.c. a także z art. 13 § 2 k.p.c.).